

Κάτω η Ιμπεριαλιστική ΕΕ!

ΣΥΡΙΖΑ: Ταξικός Εχθρός των Εργατών, Καταπιεσμένων

22 ΑΠΡΙΛΗ – Η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις 25 Ιανουαρίου αναπτέρωσε τις ελπίδες πολλών εργαζομένων για κάποιο είδος ανακούφισης από την καταστροφή της οικονομικής κρίσης και τη λιτότητα που επέβαλαν η ΕΕ και το ΔΝΤ. Σε λιγότερο από ένα μήνα, ο ΣΥΡΙΖΑ συνθηκολόγησε σε μία τετράμηνη παράταση των όρων του Μνημονίου και ανέτρεψε πολλές προεκλογικές υποσχέσεις. Παρ' όλα αυτά, πολλοί εργαζόμενοι ακόμα διατηρούν την ελπίδα για κάποια βελτίωση στη δουλειά, τους μισθούς και τις συντάξεις και έχουν την αντίληψη ότι τουλάχιστον ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να σταθεί απέναντι στην Τρόικα. Αλλά αργά ή γρήγορα θα γίνει ξεκάθαρο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να εκπληρώσει τις υποσχέσεις του. Αυτό συμβαίνει γιατί όπως εξηγήσαμε στη διακήρυξή μας για τις εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο «έχει δεσμευτεί να κρατήσει την Ελλάδα στην ΕΕ, το οποίο είναι ενέχυρο για ακόμα περισσότερη πείνα και ανεργία, αλλά και επειδή με κανένα τρόπο δεν αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.» («Καμία Ψήφο στον ΣΥΡΙΖΑ! Ψήφο στο ΚΚΕ!» Διακήρυξη της Τροτσκιστικής Ομάδας της Ελλάδας, 15 Ιανουαρίου).

Ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν πάντα δεσμευμένος στη διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος και τη συνέχιση της συμμετοχής της Ελλάδας στην ΕΕ και την ευρωζώνη. Αυτό σημαίνει υποταγή στους σκοπούς της ΕΕ, δηλαδή τη μεγιστοποίηση του καπιταλιστικού κέρδους μέσω της υποβάθμισης των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης των εργατών και των καταπιεσμένων σε ολόκληρη την Ευρώπη και στα ιμπεριαλιστικά κράτη σαν τη Γερμανία. Επίσης σημαίνει τον εξαναγκασμό των εργαζομένων να πληρώνουν για τα χρέη που συσσωρεύονται από τους καπιταλιστές και τις παρασιτικές τους τράπεζες. Δεν είναι μόνο οι ιμπεριαλιστές που επωφελήθηκαν από την καταστροφή των εργασιακών δικαιωμάτων και την επιβολή της λιτότητας από την ΕΕ, **αλλά και η ελληνική**

καπιταλιστική τάξη.

Το κόμμα μας, η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση, πάντα στάθηκε αντίθετο προς την ιμπεριαλιστική ΕΕ και το ευρώ – συμπεριλαμβανομένων και των τμημάτων μας σε ιμπεριαλιστικές χώρες όπως η Γερμανία, η Γαλλία και η Βρετανία. Καταλαβαίνουμε πως η ΕΕ είναι ένας ασταθής συνεταιρισμός καπιταλιστικών δυνάμεων γιατί βασίζεται στα καπιταλιστικά έθνη-κράτη και κυριαρχείται από τους ιμπεριαλιστές, με επίκεντρο τη Γερμανία. Η ΕΕ είναι λοιπόν μία ένωση καπιταλιστών εκμεταλλευτών εναντίον των εργατών, έτσι ώστε να μπορούν να πετύχουν ένα ανταγωνιστικό πλεονέκτημα εναντίον των ιμπεριαλιστών αντιπάλων τους, όπως οι ΗΠΑ και η Ιαπωνία. Γι' αυτό το λόγο, η ΕΕ δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί σε μια «κοινωνική» Ευρώπη που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και άλλοι ισχυρίζονται. **Κάτω η ιμπεριαλιστική ΕΕ!**

Δώσαμε κριτική εκλογική υποστήριξη στο ρεφορμιστικό ΚΚΕ στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου λόγω της ταξικής μας αντίθεσης από θέση αρχής στο αστικό κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ και την ιμπεριαλιστική ΕΕ. Αλλά όπως εξηγήσαμε στην προπαγάνδα μας, καλέσαμε για ψήφο στο ΚΚΕ ενώ κάναμε οξεία κριτική στο εθνικιστικό λαϊκιστικό πρόγραμμα του ΚΚΕ, το οποίο αποτελεί εμπόδιο στην πάλη για σοσιαλιστική επανάσταση. Ημασταν ενάντια σε κάθε ψήφο προς τον ΣΥΡΙΖΑ όπως επίσης και προς όλους τους ρεφορμιστές αριστερούς που είναι η ουρά του, όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στεκόμαστε σε ασυμφιλίωτη αντίθεση με αυτή την αποκαλούμενη «αριστερή» καπιταλιστική κυβέρνηση. **Καμία υποστήριξη στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ!**

Οι Μαρξιστές δεν δίνουν υποστήριξη σε **καμία** καπιταλιστική κυβέρνηση, είτε αυτή διοικείται από ένα αστικό κόμμα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ είτε ακόμα και από ένα ρεφορμιστικό εργατικό κόμμα όπως το ΚΚΕ. Αυτό

**Η «Εθνική Ενότητα» Είναι Απάτη! Ταξική Πάλη
Ενάντια στην Καπιταλιστική Εξουσία!**

ισχύει *τόσο* σε εθνικό όσο και σε τοπικό επίπεδο. Σε αντίθεση με τους αποκαλούμενους Μαρξιστές που προωθούν την ιδέα ότι οι εργάτες μπορούν να πάρουν στα χέρια τους το υπάρχον κράτος, ο Μαρξ εξήγησε στο έργο του, *Ο Εμφύλιος στη Γαλλία* (1871), ότι «η εργατική τάξη δε μπορεί απλώς να πάρει στα χέρια της την έτοιμη κρατική μηχανή και να την βάλει σε κίνηση για τους δικούς της σκοπούς.» Και όπως εξήγησε ο Λένιν στο *Κράτος και Επανάσταση* (1917), μέσω της επανάστασης η εργατική τάξη πρέπει να «*συντρίψει* την αστική κρατική μηχανή» και να την αντικαταστήσει με τη δική της ταξική δικτατορία, τη «δικτατορία του προλεταριάτου», βασισμένη σε όργανα της εργατικής εξουσίας όπως τα Σοβιέτ. Σε αντίθεση με αυτή την κατανόηση, ρεφορμιστές όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλοι προωθούν την ψευδαίσθηση ότι αυτή η αστική κυβέρνηση μπορεί να πιεστεί να μεταρρυθμίσει τον ελληνικό καπιταλισμό προς μία σοσιαλιστική κατεύθυνση. Οι εθνικιστικές λαϊκιστικές ψευδαισθήσεις που προωθούνται από την αριστερά, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ, είναι επίσης αντίθετες προς το Μαρξισμό και το Λενινισμό, επειδή διαλύουν την κοινωνική δύναμη της εργατικής τάξης μέσα στον ελληνικό «λαό», όπου όλοι υποτίθεται έχουν κοινά εθνικά συμφέροντα εναντίον των ιμπεριαλιστών και των μεγάλων μονοπωλίων.

Η Λενινιστική Πάλη για Προλεταριακή Ταξική Ανεξαρτησία

Η προϋπόθεση για τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917, της μόνης επιτυχημένης εργατικής επανάστασης στον κόσμο, ήταν η σφυρηλάτηση ενός Λενινιστικού κόμματος της πρωτοπορίας που πάλεψε για να διαφυλάξει την πλήρη πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία του εργατικού κόμματος από όλες τις αστικές και μικροαστικές πολιτικές δυνάμεις. Όπως το έθεσε ο Λένιν σε μία πολεμική κατά των Μενσεβίκων: «Γιατί ο σκεπτόμενος εργάτης ξέρει ότι οι πιο επικίνδυνοι στο ρόλο του συμβουλάτορα είναι ακριβώς εκείνοι οι φιλελεύθεροι φίλοι των εργατών, που αναλαβαίνουν να περιφρουρήσουν τα συμφέροντά τους, ενώ στην πράξη καταστρέφουν την ταξική αυτοτέλεια του προλεταριάτου και την οργάνωσή του.» («Διαφθορά των Εργατών με Πνεύμα Φιλελευθερισμού», 31 Ιανουαρίου 1914). Το ζήτημα ποιας τάξης τα συμφέροντα ένα κόμμα ή ένα κίνημα πραγματικά εκπροσωπεί, ακόμα κι αν έχει κάποια αριστερή ρητορική, αποτελεί λοιπόν ένα ζωτικό ζήτημα για τους επαναστάτες.

Μεγάλο μέρος της ελληνικής αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ, λανθασμένα αναφέρεται στον ΣΥΡΙΖΑ ως ένα ρεφορμιστικό ή σοσιαλδημοκρατικό εργατικό κόμμα. Όμως, τέτοια κόμματα έχουν εργατική βάση και φιλοκαπιταλιστική ηγεσία. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε ποτέ ρίζες στην εργατική τάξη και φανερά αντιπροσωπεύει τα ταξικά συμφέροντα της αστικής τάξης. Η βάση του ΣΥΡΙΖΑ ήταν πάντα ανάμεσα στους μικροαστούς: φοιτητές, ιδιοκτήτες μικρών επιχειρήσεων, αγρότες και επαγγελματίες όπως γιατροί, δικηγόροι και καθηγητές. Γιατί αυτό έχει σημασία; Επειδή σε αντίθεση με το προλεταριάτο, αυτό το ετερογενές τμήμα της κοινωνίας

δεν έχει ανεξάρτητα ταξικά συμφέροντα. Τα ανώτερα στρώματα των μικροαστών συνδέονται άμεσα με τη μεγάλη μπουρζουαζία ενώ τα μεσαία στρώματά τους συμπιέζονται από τους μεγάλους καπιταλιστές. Αν και τα χαμηλότερα στρώματα των μικροαστών συχνά καταπιέζονται μέσα στον καπιταλισμό, δεν έχουν ένα άμεσο ταξικό συμφέρον από την ανατροπή του καπιταλισμού και έτσι τείνουν να ακολουθούν την αστική τάξη στην πολιτική τους αντίληψη.

Στην καπιταλιστική κοινωνία, αυτό που διαφοροποιεί το προλεταριάτο είναι η σχέση του με τα μέσα παραγωγής – η εργασία του στη βιομηχανία μεγάλης κλίμακας είναι η πηγή των τεράστιων κερδών της καπιταλιστικής τάξης, τα οποία προέρχονται από την εκμετάλλευση του εργάτη που δεν κατέχει τίποτα άλλο παρά μόνο την εργατική του δύναμη. Αυτό δίνει στο προλεταριάτο τη δύναμη να σταματήσει τη ροή των κερδών της αστικής τάξης μέσω της απεργίας. Επιπλέον, ο μόνος τρόπος που το προλεταριάτο μπορεί να βάλει τέλος στην εκμετάλλευσή του είναι καταστρέφοντας την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής – ξηλώνοντας τα εργοστάσια, τα ορυχεία και τις τράπεζες από τα χέρια των καπιταλιστών και τοποθετώντας τα στην ιδιοκτησία της κοινωνίας ως σύνολο – δηλαδή με την κολλεκτιβοποίηση. Αυτός είναι ο λόγος που το προλεταριάτο και μόνο αυτό έχει συγχρόνως τη δύναμη και το ιστορικό συμφέρον να πραγματοποιήσει μία σοσιαλιστική επανάσταση. Μία τέτοια επανάσταση δεν θα βάλει τέλος μόνο στην ταξική εκμετάλλευση, αλλά επίσης θα βάλει τα θεμέλια για την εξάλειψη όλων των διαφορετικών μορφών καπιταλιστικής καταπίεσης που υποφέρουν οι μάζες, όπως η καταπίεση των γυναικών, η φυλετική και η εθνική καταπίεση. Η σοσιαλιστική επανάσταση θα υπηρετήσει με αυτό τον τρόπο και στην απελευθέρωση των καταπιεσμένων μικροαστικών στρωμάτων.

Αντίθετα προς το μύθο που προωθείται από την ελληνική αριστερά ότι η επανάσταση θα πραγματοποιηθεί από το «λαό», ο Μαρξ έγραψε στο *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* (1848):

«Απ' όλες τις τάξεις που αντιτίθενται σήμερα στην μπουρζουαζία, μόνο το προλεταριάτο είναι πραγματικά επαναστατική τάξη...»

Οι μεσαίες τάξεις, ο μικροβιομήχανος, ο μικρέμπορος, ο βιοτέχνης, ο αγρότης, όλοι αυτοί πολεμούν την αστική τάξη για να εξασφαλίσουν την ύπαρξή τους ως μεσαίες τάξεις και να αποφύγουν την εξαφάνιση. Δεν είναι λοιπόν επαναστατικές, αλλά συντηρητικές. Ακόμη περισσότερο είναι αντιδραστικές, προσπαθούν να στρέψουν προς τα πίσω τον τροχό της ιστορίας. Αν είναι επαναστατικές, είναι μόνο από την άποψη του επικείμενου περάσματός τους στο προλεταριάτο... εγκαταλείπουν τη δική τους άποψη για να συνταχθούν με την άποψη του προλεταριάτου.»

Επομένως, η πάλη για την ανατροπή του καπιταλισμού δεν είναι μία πάλη ανάμεσα στον επαναστατικό «λαό» και τα μονοπάγια, αλλά ανάμεσα στις δύο θεμελιώδεις, ανταγωνιστικές τάξεις του καπιταλισμού – το προλετα-

ριάτο και την αστική τάξη. Το προλεταριάτο πρέπει να επιδιώξει σ' αυτή την πάλη να πάρει στο πλευρό του τα καταπιεσμένα στρώματα των μικροαστών. Όμως αυτό μπορεί να το πετύχει μόνο παλεύοντας για μία επαναστατική λύση στην καπιταλιστική κρίση, δείχνοντας ότι μόνο με την εργατική τάξη στην εξουσία και την απαλλοτρίωση της περιουσίας της αστικής τάξης μπορεί να μπει ένα τέλος στην καταπίεση των μαζών.

Η Ρεφορμιστική Αριστερά Συμμετέχει στο Όργιο της «Εθνικής Ενότητας»

Το σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ – να δώσει μερικά ψίχουλα στους εργαζόμενους ώστε να σταθεροποιήσει την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων στην Ελλάδα – μέχρι τώρα έχει εμποδιστεί από την Τρόικα. Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ αναγκάζεται να καταφεύγει όλο και περισσότερο στην ιδεολογία του εθνικισμού για να στοιχίσει τους εργαζόμενους πίσω από την ελληνική αστική τάξη. Ο εθνικισμός είναι μία αστική ιδεολογία που συντηρεί το ψέμα ότι οι εργάτες έχουν κοινό εθνικό συμφέρον με τους δικούς τους καπιταλιστές ηγέτες. Ο ΣΥΡΙΖΑ προωθεί αυτό το δηλητήριο – όχι μόνο δίνοντας το Υπουργείο Άμυνας στο αντιμεταναστευτικό, αντιεβραϊκό και αντιομοφυλοφιλικό κόμμα των Ανεξάρτητων Ελλήνων, αλλά και από τις πρώτες μέρες στην εξουσία η νέα κυβέρνηση δεν παρέλειψε να επιδείξει το εθνικιστικό της μίσος κατά της Τουρκίας – με το ταξίδι του Καμμένου στα Ίμια και την επίσκεψη του Τσίπρα στην Κύπρο για να καταγγείλει τις τουρκικές «προκλήσεις».

Η δέσμευση του ΣΥΡΙΖΑ να παραμείνει στην ΕΕ ήταν επίσης μία δέσμευση για τη συνέχιση της αστυνόμευσης των συνόρων της ρατσιστικής Ευρώπης-Φρούριο και για να κρατήσει έξω τα απελπισμένα θύματα του ιμπεριαλιστικού λιμού και του πολέμου που διακινδυνεύουν τις ζωές τους για να έρθουν εδώ από την Ασία, την Εγγύς Ανατολή και την Αφρική. Η υποκρισία του ΣΥΡΙΖΑ ότι θα βοηθήσει να ανακουφιστεί η δεινή θέση των μεταναστών είναι απολύτως εκτεθειμένη από τη συνέχιση των αστυνομικών επιδρομών κατά των μεταναστών και από τη συνεργασία με ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς όπως η Frontex. Η εργατική τάξη πρέπει να παλέψει ενάντια στις προσπάθειες της ελληνικής αστικής τάξης, του διαίρει και βασιλεύει, με τους μετανάστες ως αποδιοπομπαίους τράγους. Εμείς λέμε: **Πλήρη πολιτικά δικαιώματα για όλους τους μετανάστες! Όχι απελάσεις!**

Μακριά από το να αντιτεθεί στην καμπάνια της κυβέρνησης για «εθνική ενότητα» ώστε να σωθεί ο ελληνικός καπιταλισμός, μεγάλο μέρος της ελληνικής αριστεράς συνέρρευσε στις **φιλοκυβερνητικές** διαδηλώσεις, όπως αυτή που έγινε στις 11 Φεβρουαρίου στο Σύνταγμα. Με συνθήματα που απηχούσαν λόγους του Τσίπρα στο κοινοβούλιο όπως «Δεν εκβιαζόμαστε!» χιλιάδες συγκεντρώθηκαν στις διαδηλώσεις που ήταν γεμάτες με ελληνικές σημαίες, για να δείξουν στους ιμπεριαλιστές ότι ο ελληνικός «λαός» υποστηρίζει την κυβέρνηση στις διαπραγματεύσεις της με την Τρόικα. Όμως οι διαπραγματεύσεις της Ελλάδας με την Τρόικα έχουν να κάνουν με τη **διατήρηση** της ιμπεριαλιστικής υποταγής της

Ελλάδας, όχι με τον τερματισμό της. Ο ΣΥΡΙΖΑ απλώς θέλει να επαναδιαπραγματευθεί τους όρους της καταπίεσης.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδειξε καθαρά τις ψευδαισθήσεις της για την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ στο κάλεσμά της να συμμετέχει ο λαός στις διαμαρτυρίες της 11ης Φεβρουαρίου: «Η κυβέρνηση οφείλει να ικανοποιήσει άμεσα τα αιτήματα του μαζικού κινήματος». Για να μην αφεθεί απ' έξω στη συμμετοχή του στο όργιο της «εθνικής ενότητας» με τον ΣΥΡΙΖΑ, το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα χαιρέτισε τις φιλοκυβερνητικές διαδηλώσεις του Φεβρουαρίου ως «περήφανη αγωνιστική απάντηση στην Τρόικα του κεφαλαίου» («Όχι στους Ιμπεριαλιστρικούς Εκβιασμούς!», *Νέα Προοπτική*, 15 Φεβρουαρίου). Το ΕΕΚ ψευδώς διεκδικεί την κληρονομιά της Τετάρτης Διεθνούς του Τρότσκι, η οποία από την ίδρυσή της στάθηκε **αντίθετη** με τις συμμαχίες του «λαϊκού μετώπου» ανάμεσα σε εργατικά κόμματα και αστικές δυνάμεις. Όμως ένα λαϊκό μέτωπο είναι ακριβώς αυτό το οποίο κάλεσε το ΕΕΚ, όταν απαίτησε να σχηματίσει κυβέρνηση ο αστικός ΣΥΡΙΖΑ μαζί με το ΚΚΕ, ένα ρεφορμιστικό εργατικό κόμμα («Χαιρόμαστε και Διεκδικούμε...», 30 Ιανουαρίου).

Το ΚΚΕ δεν συμμετείχε σε αυτό το όργιο της εθνικής ενότητας και στάθηκε αντίθετο με τις διαδηλώσεις «εθνικής ομοψυχίας» του κυβερνητικού συνασπισμού. Αλλά όταν πρόκειται για την άμυνα των συνόρων της καπιταλιστικής Ελλάδας, ακόμα και με έναν ακροδεξιό Υπουργό Εθνικής Άμυνας στο αξίωμα, το ΚΚΕ βάζει τη ρητορική του ενάντια στην εθνική ενότητα πίσω στα Σταλινικά του συρτάρια. Στον *Ριζοσπάστη* στις 8 Μαρτίου παραπονούνται ότι η κυβέρνηση εξασθενίζει τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας έναντι της Τουρκίας [«Η τουρκική διακοίνωση (NOTAM) και η κυβέρνηση»]. Αυτό είναι δηλητήριο για τη συνείδηση της εργατικής τάξης και δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να εκτρέπει το θυμό και την απελπισία των εργατικών μαζών μακριά από τον πραγματικό εχθρό, δηλαδή την ελληνική αστική τάξη, και ενάντια στους εργάτες των γειτονικών χωρών όπως η Τουρκία.

Για τον Προλεταριακό Διεθνισμό!

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ έχει εντείνει την καμπάνια για τις επανορθώσεις εκλιπαρώντας τη γερμανική αστική τάξη του Άουσβιτς να πληρώσει δισεκατομμύρια για τις θηριωδίες που διαπράχθηκαν σε βάρος του πληθυσμού της Ελλάδας την περίοδο της ναζιστικής κατοχής. Η ελληνική αστική τάξη χρησιμοποιεί αυτή την καμπάνια για να διεγείρει την εθνικιστική εχθρότητα των Ελλήνων εναντίον όλων των Γερμανών. Εναντιωνόμαστε στο ψέμα ότι ο γερμανικός «λαός» είναι συλλογικά υπεύθυνος για τα εγκλήματα των Γερμανών ιμπεριαλιστών. Η Γερμανία είναι μία ταξικά χωρισμένη κοινωνία στην οποία οι καπιταλιστές ηγέτες εκμεταλλεύονται και καταπιέζουν τους «δικούς τους» εργαζόμενους όπως κάνουν οι καπιταλιστές ηγέτες παντού.

Για την ελληνική αστική τάξη το αίτημα των επανορθώσεων αποτελεί καθαρή υποκρισία. Ένα ευρύ τμήμα της αστικής τάξης συνεργάστηκε με τους Ναζί

κατακτητές ενώ η άλλη πτέρυγα της αστικής τάξης συμάχησε με τους «δημοκράτες» Βρετανούς και Αμερικανούς ιμπεριαλιστές, που σφάγιασαν τις επαναστατικές μάζες των εργατών και των αγροτών της Ελλάδας, χρησιμοποιώντας και τα φασιστικά Τάγματα Ασφαλείας. Η καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ είναι ένας εθνικιστικός ελιγμός για να εκτρέψει την προσοχή από τη χρεοκοπία της δικής του πολιτικής «κατά της λιτότητας» και δεν έχει καμία σχέση με την πραγματική δικαιοσύνη για τα θύματα των ιμπεριαλιστικών εγκλημάτων πολέμου. Τέτοια εγκλήματα συμπεριλαμβάνουν όχι μόνο σφαγές όπως αυτές στο Δίστομο και τα Καλάβρυτα, αλλά και το Ολοκαύτωμα στο οποίο εξοντώθηκε το μεγαλύτερο μέρος του εβραϊκού πληθυσμού της Ελλάδας. Τα θύματα της καταναγκαστικής εργασίας και οι οικογένειες όσων σφαγιάστηκαν ασφαλώς και πρέπει να λάβουν κάθε οικονομική αποζημίωση που διεκδικούν.

Οι εργάτες στη Γερμανία επίσης έχουν δει τα τελευταία χρόνια το μισθό τους να κόβεται και τις συνθήκες διαβίωσής τους να υπονομεύονται στο όνομα της κερδοφορίας και ένας συγκλονιστικός αριθμός 12.5 εκατομμυρίων ανθρώπων έχουν καταταχθεί στην κατηγορία των φτωχών στη χώρα. Στην εργατική τάξη των ιμπεριαλιστικών χωρών όπως η Γερμανία είναι που οι Έλληνες εργάτες πρέπει να αναζητήσουν συμμάχους στην πάλη ενάντια στην ιμπεριαλιστική ΕΕ και όλους τους εκμεταλλευτές. Όπως έγραψαν οι σύντροφοί μας στη Γερμανία το Δεκέμβριο του 2011: «Η ταξική πάλη στη Γερμανία όπως και στη Γαλλία σε αλληλεγγύη με τους Έλληνες, Ιταλούς, Ισπανούς και Πορτογάλους εργάτες δεν θα διευρύνει μόνο τους αγώνες [των εργατών] εναντίον της λιτότητας αλλά και θα βοηθήσει τους εργάτες σε ολόκληρη την Ευρώπη να ελευθερωθούν από τον εθνικισμό και να σπάσουν από την αστική τάξη της χώρας τους».

Στο βαθμό που οργανώσεις της αριστεράς εδώ καλούν την Ελλάδα να βγει από την ευρωζώνη και την ΕΕ, αυτό γίνεται από μία εθνικιστική και ρεφορμιστική προοπτική. Αν η Ελλάδα επρόκειτο να βγει από την ΕΕ ως αποτέλεσμα μαχητικών εργατικών αγώνων, αυτό θα αποτελούσε ένα σημαντικό βήμα προς τα εμπρός που θα της επέτρεπε να υποτιμήσει το νόμισμά της και να βοηθήσει να κλονιστεί η ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Όμως αυτό δεν αποτελεί λύση από μόνο του. Ως μία μικρή χώρα με ένα χαμηλό επίπεδο βιομηχανίας και πρώτων υλών, η Ελλάδα μέσα στον καπιταλισμό πάντα θα παραμένει εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό. Ακόμα περισσότερο όταν η οικονομική κρίση που ταλανίζει την Ελλάδα είναι μέρος μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η μόνη διέξοδος για τους εργάτες και τους καταπιεσμένους είναι η πάλη για σοσιαλιστική επανάσταση εδώ και διεθνώς, συμπεριλαμβανομένων και των ιμπεριαλιστικών κέντρων. **Για τις Σοσιαλιστικές Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης!**

Το κάλεσμα του ΚΚΕ να βγει η Ελλάδα από την ΕΕ βασίζεται **όχι** στο διεθνισμό αλλά στον εθνικισμό. Σε αντίθεση προς μία επαναστατική διεθνιστική προοπτική το ΚΚΕ υποστηρίζει: «στην Ελλάδα υπάρχουν οι υλικές

προϋποθέσεις για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση» και η οποία «μπορεί να διασφαλίσει την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών», («Το Πρόγραμμα του ΚΚΕ», 19ο Συνέδριο, Απρίλιος 2013). Για τους Μαρξιστές ο σοσιαλισμός σημαίνει μία κοινωνία υλικής αφθονίας βασισμένη στην κollectιβοποίηση και την ποιοτική ανάπτυξη των πιο ανεπτυγμένων παραγωγικών δυνάμεων, οι οποίες σήμερα είναι συγκεντρωμένες στις ιμπεριαλιστικές χώρες. Όπως έγραψε ο Ένγκελς στο έργο του «Οι Αρχές του Κομμουνισμού» (1847):

«19^η Ερώτηση: Μπορεί η επανάσταση αυτή να γίνει σε μια μόνο χώρα;

Απάντηση: Όχι. Η μεγάλη βιομηχανία, επειδή δημιούργησε την παγκόσμια αγορά, έφερε σε τέτοια σχέση μεταξύ τους όλους τους λαούς της γης, ιδιαίτερα τους πολιτισμένους, ώστε καθετί που συμβαίνει στον έναν επηρεάζει και τον άλλον.... Κατά συνέπεια η κομμουνιστική επανάσταση δεν θα είναι απλά εθνική.... Είναι παγκόσμια επανάσταση και, συνεπώς, θα έχει παγκόσμια έκταση».

Άρα το πρόγραμμα του ΚΚΕ απορρίπτει μία θεμελιώδη αρχή του Μαρξισμού.

Για Μαζικές Προλεταριακές Κινητοποιήσεις να Σταματήσουμε τους Φασίστες!

Προωθώντας τον αντιδραστικό ελληνικό εθνικισμό, ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ρεφορμιστές ενισχύουν την ιδεολογία που τρέφει τους φασίστες. Όποιος έχει μάτια μπορεί να δει ότι η Χρυσή Αυγή και άλλες ακροδεξιές δυνάμεις προετοιμάζονται για την αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ με σκοπό να επέμβουν και να γίνουν οι «σωτήρες» του έθνους από την ΕΕ και από την καταστροφή του από την «αριστερά».

Αν οι κατεστραμμένοι μικροαστοί και οι μάζες των ανέργων δεν δουν την εργατική τάξη να μάχεται για ένα πρόγραμμα ριζοσπαστικών διεκδικήσεων για να λήξει η μαζική ανεργία και η φτώχεια, θα ελκύονται όλο και περισσότερο από τις «ριζοσπαστικές» λύσεις που προσφέρονται από τους φασίστες. Οι φασίστες εκτρέπουν την αγανάκτηση και την απελπισία των μικροαστών μακριά από το μεγάλο κεφάλαιο και εκμεταλλεύονται την αηδία των μαζών για τις κοινοβουλευτικές πολιτικές της «αριστεράς». Όπως έγραψε τη δεκαετία του 1930 ο Μπολσεβίκος ηγέτης Λέον Τρότσκι όταν οι φασίστες ήταν σε άνοδο στη Γαλλία: «το μεγάλο κεφάλαιο καταστρέφει πρώτα τις μεσαίες τάξεις, και ύστερα με τη βοήθεια των πληρωμένων πραχτόρων του, των δημαγωγών φασιστών, στρέφει την απελπισμένη μικροαστική τάξη εναντίον του προλεταριάτου» (*Που Βαδίζει η Γαλλία;*, Οκτώβριος 1934).

Αυτό τονίζει την επείγουσα ανάγκη το οργανωμένο εργατικό κίνημα να παλέψει για να σταματήσει τη φασιστική απειλή πριν μεγαλώσει ακόμα περισσότερο. Παρά την αντιφασιστική της ρητορική, η ελληνική αριστερά στην πράξη **αφοπλίζει** πολιτικά τους εργάτες και τους καταπιεσμένους στην πάλη ενάντια στο φασισμό. Για παράδειγμα, ως αντίδραση στους φασίστες, έχουμε την εγκληματική παθητικότητα των παραπλανητών ηγετών

των σωματείων, συμπεριλαμβανομένου και του συνδικαλιστικού μετώπου του ΚΚΕ, το ΠΑΜΕ. Ο ιστορικός σκοπός των φασιστών είναι να καταστρέψουν το οργανωμένο εργατικό κίνημα και να πατάζουν τις πολιτικές ελευθερίες όταν οι καπιταλιστές δεν θα μπορούν πια να κυβερνήσουν με τη βοήθεια του «δημοκρατικού» κρατικού μηχανισμού. Δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες εργατών κινητοποιούνται τακτικά στους δρόμους από τα σωματεία και το ΠΑΜΕ για κάθε είδους διαδηλώσεις. Όμως αυτή η κοινωνική δύναμη *δεν* κινητοποιείται όταν μετράει περισσότερο – για να εμποδίσει τις πολύ μικρότερες δυνάμεις της Χρυσής Αυγής να κάνουν τα μαζικά τους συλλαλητήρια, που χρησιμεύουν για να δώσουν στους φασίστες την αυτοπεποίθηση να πραγματοποιήσουν αιματηρές επιθέσεις σε μετανάστες, αριστερούς και ομοφυλόφιλους.

Η επίδειξη ισχύος ενός μαζικού ενιαίου μετώπου των εργατών που έχουν τη δύναμη να τερματίσουν την καπιταλιστική ροή κερδών όχι μόνο θα έστελνε τους φασίστες πίσω στις τρύπες τους, αλλά θα έδινε επίσης στους εργάτες μία αίσθηση της δικής τους δύναμης. Με αυτόν τον τρόπο το προλεταριάτο μπορεί να δείξει στην πράξη ότι έχει αυτοπεποίθηση και να κερδίσει τμήματα των καταπιεσμένων μικροαστών στο πλευρό του. Χιλιάδες εργάτες πρέπει επίσης να οργανωθούν μέσα από τα σωματεία τους σε αμυντικές φρουρές για να προστατεύσουν τα θύματα των φασιστικών συμμοριών στις γειτονιές. Το ενιαίο εργατικό μέτωπο θέτει το ζήτημα ότι η πάλη δεν είναι μεταξύ «δημοκρατίας» κατά φασισμού, αλλά τάξης εναντίον τάξης. Παρέχει ένα όχημα στους επαναστάτες να παλέψουν για την ηγεσία της αγωνιζόμενης εργατικής τάξης, και επομένως πρέπει να βασίζεται στην αρχή που εξήγησε ο Λένιν: «να βαδίζουμε χωριστά, μα να *χτυπάμε μαζί*». Αυτό σημαίνει ότι οι επαναστάτες συνεχίζουν τον αγώνα ασκώντας πολεμική για να εκθέσουν τους ρεφορμιστές και τους παραπλανητές ηγέτες των σωματείων μέσα από το ενιαίο μέτωπο.

Το κεντρικό εμπόδιο για έναν ισχυρό αγώνα ενιαίου μετώπου ενάντια στους φασίστες είναι οι βαθιές ψευδαισθήσεις που προωθούνται από την αριστερά για το «δημοκρατικό» καπιταλιστικό κράτος. Το πιο σαφές παράδειγμα στην προώθηση αυτών των ψευδαισθήσεων είναι το ΣΕΚ και η Κίνηση Ενωμένοι Ενάντια στο Ρατσισμό και τη Φασιστική Απειλή (ΚΕΕΡΦΑ), που ανένδοτα καλούν για «φυλακή για τους νεοναζί δολοφόνους». Το ΣΕΚ καλεί ακόμα και τον υπουργό που επιτηρεί την αστυνομία να «ξεκαθαρίσει τους θύλακες της Χρυσής Αυγής που υπάρχουν μέσα στην αστυνομία», (*Εργατική Αλληλεγγύη*, 11 Μαρτίου). Αυτά είναι καλέσματα προς το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα το οποίο γέννησε τους φασίστες να τους σταματήσει. Όπως έγραψε ο Τρότσκι σε αντίθεση προς τέτοιες ρεφορμιστικές ψευδαισθήσεις για το κράτος:

«υπόθεση: η αστυνομία των Νταλαντιέ-Φροσάρ [Γάλλοι ηγέτες του Ριζοσπαστικού και Σοσιαλιστικού κόμματος] “αφοπλίζει” τους φασίστες. Μήπως αυτό λύνει το ζήτημα; Και ποιος θα αφοπλίσει την ίδια την αστυνομία, που με το δεξί χέρι θα ξαναδώσει στους φασίστες εκείνα που τους

πήρε με το αριστερό; Η κωμωδία του αφοπλισμού από την αστυνομία το μόνο που θα κάνει είναι να αυξήσει το κύρος των φασιστών σαν μαχητών που πολεμάνε το καπιταλιστικό Κράτος.»

– *Που Βαδίζει η Γαλλία*; Οκτώβριος 1934

Το ΣΕΚ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να μιλούν για το χτίσιμο ενός «ενιαίου μετώπου», όμως αυτό που εννοούν είναι ένα κίνημα ταξικής συνεργασίας *με* τον αστικό ΣΥΡΙΖΑ. Ενώ ένα μαζικό ενιαίο μέτωπο της εργατικής τάξης πρέπει να συμπεριλαμβάνει όλους τους αντιφασίστες εργάτες, μαζί και αυτούς που ακόμα υποστηρίζουν τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ ή άλλα αστικά κόμματα, *δεν* καλούμε αυτά τα κόμματα να συμμετέχουν στην πάλη ενάντια στο φασισμό. Κι αυτό γιατί κατανοούμε ότι ο φασισμός είναι αποτέλεσμα του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και οι εκκλήσεις προς τους καπιταλιστές να σταματήσουν τους φασίστες μπορούν μόνο να εξυπηρετήσουν στο να εκτρέψουν τους εργάτες από τον επαναστατικό αγώνα. Το ενιαίο μέτωπο είναι μία τακτική για κοινή δράση γύρω από συγκεκριμένα αιτήματα – όπως σταματώντας μία φασιστική πρόκληση – και όχι ένα διαρκές πολιτικό μπλοκ του είδους που σχημάτισαν το ΣΕΚ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Εργατική Εξουσία Όχι «Λαϊκή Εξουσία»!

Μία δικαιολογία στην παθητικότητα του ΚΚΕ να απαντήσει στους φασίστες είναι το επιχείρημα ότι «ο μόνος δρόμος για την κατάργηση του φασισμού» είναι η σοσιαλιστική επανάσταση, το οποίο αληθεύει. Όμως, αυτό σημαίνει ότι οι εργάτες μέχρι τότε δεν πρέπει να υπερασπιστούν τον εαυτό τους και τους καταπιεσμένους; Δεν είναι επίσης εγγενή στοιχεία του καπιταλισμού η ανεργία, η καταπίεση των γυναικών και ο ρατσισμός; Δεν πρέπει οι εργάτες να παλέψουν εναντίον τους εδώ και τώρα; Πρέπει οι εργάτες να επιτρέψουν να σφαγιαστούν από τους φασίστες; Τότε ποιος θα ηγηθεί της σοσιαλιστικής επανάστασης; Η πάλη ενάντια στο φασισμό σήμερα πρέπει οπωσδήποτε να συνδεθεί με την πάλη για την εξάλειψη μια και για πάντα του φασισμού μέσω της ανατροπής του καπιταλισμού. Η άρνηση του ΚΚΕ να παλέψει για την υπεράσπιση του εργατικού κινήματος κατά της φασιστικής απειλής αποδεικνύει ότι το πρόγραμμά του *δεν* έχει σκοπό να οργανώσει τους εργάτες για την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας.

Το ΚΚΕ μπορεί να λέει πως έχει σκοπό την «απομόνωση» των φασιστών ιδεολογικά, όταν όμως επικαλείται το εθνικό συμφέρον του λαού απηχεί το λαϊκισμό της δεξιάς: «Ανδρες και γυναίκες των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας Σας Καλούμε Σε Υποστήριξη του ΚΚΕ για το Συμφέρον του Λαού για το Συμφέρον της Πατρίδας μας», (Ανακοίνωση του ΚΚΕ για τις Ευρωεκλογές, Απρίλιος 2014). Το *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* δεν διακήρυξε, «*Οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα*»; Οι εθνικιστικές εκκλήσεις του ΚΚΕ στον κατασταλτικό μηχανισμό του καπιταλιστικού κράτους δεν έχουν τίποτα κοινό με το Μαρξισμό ή το Λενινισμό. Η *Κομμουνιστική Επιθεώρηση* του ΚΚΕ (Τεύχος 1, 2015) περιλαμβάνει ένα μεγάλο άρθρο με τίτλο «Αστικό κράτος και κυβέρνηση» στο οποίο παραθέτουν ατελείω-

τα αποσπάσματα του Λένιν για την κατασταλτική φύση του κράτους και την ανάγκη να ανατραπεί. Όμως αυτά τα λόγια μένουν εκτεθειμένα από τις πράξεις του ΚΚΕ. Μήπως το ΚΚΕ δεν συμπεριέλαβε στις εκλογικές του λίστες τον Γιάννη Ντουνιαδάκη, απόστρατο υποναύαρχο του ελληνικού ναυτικού και μέλος της Κίνησης για την Εθνική Άμυνα (ΚΕΘΑ), η οποία αγωνίζεται για «τον πατριωτικό προσανατολισμό των ενόπλων δυνάμεων» της καπιταλιστικής Ελλάδας; Και μήπως το ΚΚΕ δεν στέλνει επανειλημμένα αντιπροσωπείες για να δείξει αλληλεγγύη στις αντιδραστικές αστυνομικές οργανώσεις που εσφαλμένα αποκαλούνται «σωματεία»;

Οι μπάτσοι δεν είναι μέρος του εργατικού κινήματος. Είναι οι πληρωμένοι τραμπούκοι του καπιταλιστικού κράτους και ο ρόλος τους δεν είναι να «προστατεύουν τον πολίτη» αλλά να διατηρούν την αστική τάξη ασφαλή από τους αγώνες του προλεταριάτου. Ο ρόλος τους είναι να συλλαμβάνουν και να βασανίζουν μετανάστες, να σπάνε τις απεργιακές φρουρές, να διαλύουν απεργίες μαζί με απεργοσπάστες που προσλαμβάνουν μεγάλοι και μικροί καπιταλιστές για να προστατεύσουν την ιδιωτική τους ιδιοκτησία και να καταστέλλουν διαμαρτυρίες στα πανεπιστήμια. Αυτό φάνηκε στις 17 Απριλίου με τις συλλήψεις Αναρχικών στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, κάτω από τις διαταγές του Τσίπρα. **Κάτω τα χέρια από τους Αναρχικούς!** Ένα ξεκάθαρο παράδειγμα του απεργοσπαστικού ρόλου των μπάτσων ήταν η επίθεσή τους στην πολύμηνη απεργία των εργατών στο εργοστάσιο της Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο. Παρ' όλα αυτά, η ηγεσία του ΚΚΕ δεν έχει κανένα πρόβλημα να προσφέρει την «αλληλεγγύη» της στις αστυνομικές οργανώσεις, των οποίων οι μπάτσοι έσπασαν αυτή την απεργία – μία απεργία στην οποία το ΠΑΜΕ ήταν μέρος της ηγεσίας! **Αστυνομικοί, δεσμοφύλακες και σκειουριτάδες έξω από τα σωματεία!**

Αυτό που βρίσκεται πραγματικά πίσω από την φλυαρία του ΚΚΕ για το «λαό» ενάντια στα «μονοπώλια» είναι ένας συμβιβασμός υπέρ του «μικρού κεφαλαίου» ενάντια στο «μεγάλο κεφάλαιο». Η Ελλάδα έχει ένα πολύ μικρό βιομηχανικό προλεταριάτο και αναλογικά μεγάλη μικροαστική τάξη στις πόλεις. Ο ελληνικός ιδιωτικός τομέας αποτελείται στη συντριπτική του πλειοψηφία από μικρές επιχειρήσεις, που η πλειονότητα των εργατών τους δεν είναι οργανωμένοι σε σωματεία. Οι επαναστάτες πρέπει να παλέψουν να κερδίσουν τα σωματεία σε μία μαζική καμπάνια ώστε να οργανώσουν αυτούς τους εργάτες και να ανατρέψουν τον νόμο που βάζει φραγμό στη δημιουργία σωματείων στους χώρους δουλειάς με λιγότερο από είκοσι ένα εργαζόμενους. Όμως το ΚΚΕ στο: «Για τους αυτοαπασχολούμενους – μικρούς ΕΒΕ – Θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ» λέει ότι το κόμμα χρειάζεται να οργανώσει τους «αυτοαπασχολούμενους με προσωπικό», δηλαδή τους εκμεταλλευτές αυτών των εργατών! Αυτός ο πολιτικός προσανατολισμός προς τον μικρό εκμεταλλευτή είναι ένα συγκεκριμένο παράδειγμα για το πώς το ΚΚΕ διαλύει την εργατική τάξη μέσα στο «λαό».

Εκεί που βρίσκεται η πραγματική κοινωνική δύναμη για τον επαναστατικό μετασχηματισμό στην Ελλάδα

δεν είναι σε ένα ευρύ μέτωπο του λαού όπως ισχυρίζεται το ΚΚΕ, αλλά στο μικρό μα μαχητικό προλεταριάτο δηλαδή τους ναυτικούς, τους λιμενεργάτες, τους εργάτες στις μεταφορές και τους σιδηροδρόμους, τους μεταλλωρύχους και τους εργάτες ηλεκτρισμού. Αυτή είναι η τάξη που έχει τη δύναμη να κατεβάσει τους διακόπτες της παραγωγής, να σταματήσει τη στρόφιγγα των κερδών, να καταλάβει τα μέσα παραγωγής και να ανατρέψει την αστική τάξη. Η σχετική αδυναμία του ελληνικού προλεταριάτου λόγω του μικρού μεγέθους του, τονίζει την αναγκαιότητα να αναζητήσει συμμάχους έξω από τη χώρα. Μία εργατική επανάσταση στην Ελλάδα θα ενέπνεε την υποστήριξη του ισχυρού προλεταριάτου μεγαλύτερων χωρών, από την Τουρκία ως την Ισπανία και τη Γερμανία.

Ήταν η εργατική τάξη και όχι ο «λαός» που πήρε την εξουσία στη Ρωσία τον Οκτώβριο του 1917. Ήταν η προλεταριακή επανάσταση που εγκαθίδρυσε την επαναστατική δικτατορία του προλεταριάτου με την υποστήριξη της μάζας των καταπιεσμένων αγροτών, όχι η «λαϊκή εξουσία». Ο Λένιν υποστήριξε στο έργο του, *Τα Καθήκοντα του Προλεταριάτου στην Επανάστασή μας* (10 Απριλίου 1917) «να ρίξουμε ξίδι και χολή στο γλυκερό νεράκι της επαναστατικοδημοκρατικής φρασεολογίας», για την «προετοιμασία και συσπείρωση των στοιχείων του **συνειδητά** προλεταριακού, κομμουνιστικού κόμματος» και την «**απαλλαγή** του προλεταριάτου από τη “γενική” μικροαστική μέθη». Ήταν με ένα τόσο αιχμηρό, ανεξάρτητο ταξικό πρόγραμμα που ο Λένιν και ο Τρότσκι οδήγησαν το προλεταριάτο στην εξουσία. Αυτό είναι το αντίθετο από ό,τι έκανε η ηγεσία του ΚΚΕ τη δεκαετία του 1940 στην Ελλάδα, όταν πρόδωσε μία επανάσταση υποτάσσοντας τους εργάτες στη Σταλινική συμμαχία με τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές στον II Παγκόσμιο Πόλεμο (*βλέπε*, «Η Ελλάδα στη Δεκαετία του 1940: Μια Προδομένη Επανάσταση», Τεύχος 23, Οκτώβριος 2014).

Εμείς στη Διεθνή Κομμουνιστική Ένωση, αυθεντικοί Λενινιστές-Τροτσικιστές, παλέψαμε μέχρι το τέλος για να υπερασπίσουμε τα κεκτημένα της Οκτωβριανής Επανάστασης παρά τον εκφυλισμό της Σοβιετικής Ένωσης υπό το Σταλινισμό. Υπερασπιστήκαμε άνευ όρων τη Σοβιετική Ένωση ενάντια στις δυνάμεις της εσωτερικής και εξωτερικής καπιταλιστικής αντεπανάστασης. Εμείς, παλέψαμε **μοναδικά** το 1989-90 επί τόπου στο παραμορφωμένο εργατικό κράτος της Ανατολικής Γερμανίας, όπως και στη Σοβιετική Ένωση το 1991-92 για να σταματήσουμε την εξάπλωση της καπιταλιστικής αντεπανάστασης. Καλέσαμε για εργατικές πολιτικές επαναστάσεις για να διώξουμε τους Σταλινικούς γραφειοκράτες και να εγκαθιδρύσουμε καθεστώτα εργατικής δημοκρατίας, όπως και για την επέκταση της επανάστασης διεθνώς. Το ΚΚΕ αντιθέτως στήριξε τον Γκορμπατσόφ, υποστηρίζοντας τις οικονομικές του μεταρρυθμίσεις που άνοιξαν το δρόμο στον καπιταλισμό. Σε μία φτηνή αυτοκριτική το ΚΚΕ παραδέχεται: «Η Συνδιάσκεψη του 1995 έκανε κριτική στο γεγονός ότι το Κόμμα μας δέχτηκε άκριτα την πολιτική της περεστρόικα, εκτιμώντας ότι πρόκειται για πολιτική μεταρρυθμίσεων προς όφελος του σοσιαλισμού», (*Απόφαση του*

18ου Συνεδρίου του ΚΚΕ για το Σοσιαλισμό, Φεβρουάριος 2009). Σε αντίθεση με τον ισχυρισμό του ΚΚΕ ότι κρατά τη σημαία του Κόκκινου Οκτώβρη, αυτό που πραγματικά κρατά είναι η σάπια σημαία του Σταλινισμού, που έσκαψε τον τάφο της Οκτωβριανής Επανάστασης.

Η Πάλη για Επαναστατική Ηγεσία

Ένα πρόσφατο τεύχος του θεωρητικού περιοδικού του ΚΚΕ περιέχει μία πολεμική εναντίον των ομάδων του Εργατικού Αγώνα (ΕΑ) και της Νέας Σποράς (ΝΣ), η οποία ανέντιμα συνδέει το ιδρυτικό κείμενο της Τροτσκιστικής Τετάρτης Διεθνούς του 1938, γνωστό γενικά ως το «Μεταβατικό Πρόγραμμα», με τη στρέβλωσή του από τους ρεφορμιστές. Το ΚΚΕ ισχυρίζεται: «Όλα τα Μεταβατικά Προγράμματα βασίζονται στη ρητή ή άρρητη αποδοχή της θέσης ότι το εργατικό κίνημα μπορεί – υπό προϋποθέσεις – να επιβάλλει στην καπιταλιστική κυριαρχία σε καθοριστικό βαθμό τη θέλησή του εντός του πλαισίου του καπιταλισμού, χωρίς την ανατροπή του αστικού κράτους και χωρίς την εξουσία της δικτατορίας του προλεταριάτου», (*Κομμουνιστική Επιθεώρηση*, Τεύχος 1, 2015). Στην πραγματικότητα, το Μεταβατικό Πρόγραμμα δηλώνει ξεκάθαρα: «Το στρατηγικό καθήκον της 4^{ης} Διεθνούς δε βρίσκεται στη μεταρρύθμιση του καπιταλισμού αλλά στην ανατροπή του. Ο πολιτικός της σκοπός είναι: η κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο με σκοπό την απαλλοτρίωση της μπουρζουαζίας», («Η Θανάσιμη Αγώνια του Καπιταλισμού και τα Καθήκοντα της 4^{ης} Διεθνούς»). Είναι φτηνό κόλπο να σπιλώνεις τον Τρότσκι που ηγήθηκε της Οκτωβριανής Επανάστασης μαζί με τον Λένιν, με αποσπάσματα ρεφορμιστικών πολιτικών ομάδων όπως ο ΕΑ, η ΝΣ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα διαμορφώθηκε κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Ύφεσης και τις παραμονές του ΙΙ ΠΠ και έθεσε «*μεταβατικές διεκδικήσεις*, που προέρχονται από τις σημερινές συνθήκες και από τη σημερινή συνείδηση των πλατιών στρωμάτων της εργατικής τάξης, και οδηγούν αμετάτρεπτα στο μοναδικό τελικό σκοπό: την κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο». Αυτό ερχόταν σε αντίθεση και με τις σοσιαλδημοκρατικές ψευδαισθήσεις για μία ειρηνική μεταρρύθμιση του καπιταλισμού και με τις Σταλινικές συμμαχίες του λαϊκού μετώπου με τα αστικά κόμματα. Το ΚΚΕ απορρίπτει τις μεταβατικές διεκδικήσεις γιατί το πρόγραμμά του είναι ρεφορμιστικό και ως τέτοιο δεν χρειάζεται μία «γέφυρα» ανάμεσα στις μίνιμουμ απαιτήσεις του όπως «επαναφορά με νόμο του κατώτατου μισθού το λιγότερο στα 751 ευρώ για όλους» και την πάλη για τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Η επείγουσα ανάγκη σήμερα δεν είναι μόνο η επαναφορά των μισθών και των συνθηκών στα προμνημονιακά επίπεδα, αλλά μεταβατικές διεκδικήσεις που από την φύση τους καθεαυτή δεν μπορούν να εκπληρωθούν από μία αστική κοινωνία σε κρίση. Ως απάντηση στη μαζική ανεργία, ειδικά μεταξύ των νέων, απαιτούμε **δουλειά για όλους μέσα από μία μικρότερη εργασιμη εβδομάδα χωρίς καμία μείωση μισθών!** Σε μία κοινωνία όπου ο κατώτατος μισθός αφήνει τον φτωχό εργαζό-

μενο να καίει καυσόξυλα για τη θέρμανσή του και να στέλνει τα παιδιά του πεινασμένα στο σχολείο, απαιτούμε μία κινητή κλίμακα μισθών που θα συμβαδίζει με το πραγματικό κόστος ζωής. Αν αυτές οι διεκδικήσεις είναι «απραγματοποίητες» για την αστική τάξη, τότε δείχνει στις μάζες ότι ολόκληρο το σύστημα της καπιταλιστικής σκλαβιάς πρέπει να ανατραπεί.

Στην πάλη για την υπεράσπιση όλων αυτών που έχουν καταστραφεί από την καπιταλιστική κρίση, η εργατική τάξη πρέπει να παλέψει για να οργανώσει τους πολλούς μη οργανωμένους εργάτες μέσα στα σωματεία και να υπερασπίσει τους μετανάστες εργάτες, που αποτελούν ζωτικό συστατικό του αστικού και αγροτικού προλεταριάτου. Σε αντίθεση με τα παρακάλια του ΣΥΡΙΖΑ για μερικά ψίχουλα από τους ιμπεριαλιστές εμείς λέμε: **αποκήρυξη του χρέους! Απαλλοτρίωση των τραπεζών!** Αυτές οι διεκδικήσεις παρέχουν τις βάσεις για τη συστηματική κινητοποίηση των μαζών για την προλεταριακή επανάσταση.

Το κύριο εμπόδιο για να φτάσει η εργατική τάξη στην επαναστατική συνείδηση δεν είναι οι «αντικειμενικές» συνθήκες, αλλά ο οπορτουνιστικός χαρακτήρας της υπάρχουσας ηγεσίας του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα του ΚΚΕ. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα επαναστατικό κόμμα όπως οι Μπολσεβίκοι του Λένιν και του Τρότσκι. Ένα τέτοιο κόμμα θα ηγηθεί της εργατικής τάξης, βάση της κατανόησης του ποιος είναι ο πραγματικός ταξικός εχθρός και δρώντας ως ένας Λενινιστικός **λαϊκός κήρυκας**, αντιδρώντας ενάντια σε κάθε εκδήλωση εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Θα σφυρηλατηθεί μέσα από την πάλη ενάντια στην καπιταλιστική καταστροφή και τη φασιστική αντίδραση. Ένα τέτοιο κόμμα δεν μπορεί να είναι ένα «εθνικό» κόμμα, αλλά πρέπει να αποτελεί μέρος ενός διεθνούς επαναστατικού κόμματος με τμήματα σε κάθε χώρα. Όπως έγραψαν το 1934 οι Τροτσκιστές πρόγονοί μας: «Όπως χθες, έτσι και σήμερα, θα συνεχίσουμε να εργαζόμαστε με όλη μας τη δύναμη για όλες τις θεμελιώδεις θεωρίες του Μαρξ, του Ένγκελς, του Λένιν και του Τρότσκι, που έχουν δοκιμαστεί ξανά και ξανά και επιβεβαιώθηκαν χίλιες φορές και ξανά από κάθε πλευρά» («Για την Τέταρτη Διεθνή!», *Νέα Διεθνής*). Αυτή είναι η προοπτική της Τροτσκιστικής Ομάδας της Ελλάδας, να παλέψει για ένα τέτοιο κόμμα ως μέρος μιας επανασφυρηλατημένης Τετάρτης Διεθνούς. ■

Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας

Για οποιαδήποτε επικοινωνία γράψτε στη διεύθυνση:

Τ.Θ. 8274, Τ.Κ. 10210, Αθήνα

τηλεφωνήστε στο:

6930694112

ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

Spartacist@hotmail.com

www.icl-fi.org

International Communist League (Fourth Internationalist)

International Center: Box 7429 GPO, New York, NY 10116, USA

Web site: www.icl-fi.org

Spartacist League of Australia

Spartacist ANZ Publishing Co.
GPO Box 3473, Sydney NSW 2001, Australia

Australasian
SPARTACIST

Marxist newspaper of the Spartacist League of Australia

A\$5/4 issues (1 year) in Australia
A\$7/4 issues—Airmail

Spartacist League/Britain

Spartacist Publications
PO Box 42886, London N19 5WY, Britain

WORKERS HAMMER

Marxist newspaper of the Spartacist League/Britain

£3/1 year

International rate: £7—Airmail

Europe outside Britain and Ireland: £5

Trotskyist League of Canada/ Ligue trotskyste du Canada

Spartacist Canada Publishing Association
Box 6867, Station A, Toronto, Ontario M5W 1X6, Canada

SPARTACIST
CANADA

*English-language newspaper of the Trotskyist League/
Ligue trotskyste*

Cdn\$3/4 issues

International rate: Cdn\$10—Airmail United States: Cdn\$5

Spartakist-Arbeiterpartei Deutschlands

SpAD, c/o Verlag Avantgarde
Postfach 2 35 55, 10127 Berlin, Germany

SPARTAKIST

*Herausgegeben von der Spartakist-Arbeiterpartei
Deutschlands*

Jahresabo: € 4,-

Auslandsabo: € 7,50

Übersee Luftpost: € 10,-

Ligue trotskyste de France

Le Bolchévik, BP 135-10, 75463 Paris Cedex 10, France

LE BOLCHEVIK

Publication de la Ligue trotskyste de France

4 numéros : 3 € Europe : 4,50 €

Hors Europe : 6 € Canada : 5 \$Cdn

Chèques à l'ordre de : Société d'édition 3L

Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας

Για άρθρα της Τροτσκιστικής Ομάδας της Ελλάδας
γράψτε στη διεύθυνση:

T.Θ. 8274, T.K. 10210, Αθήνα Spartacist@hotmail.com

Spartacist Group Ireland

PO Box 2944, Dublin 6, Ireland

Lega trotskista d'Italia

Walter Fidacaro, Ufficio Milano Cordusio
Casella Postale 1591, 20123 Milano (MI), Italy

SPARTACO

Organo della Lega trotskista d'Italia

Abbonamento a 4 + supplemento: € 5

Europa: € 6 Paesi extraeuropei: € 8

Spartacist Group Japan

PO Box 49, Akabane Yubinkyoku, Kita-ku
Tokyo 115-0091, Japan

スパルタシスト

Publication of the Spartacist Group Japan

Subscription (2 years): ¥300

International: ¥600

Grupo Espartaquista de México

*Escriba sólo: Ángel Briseño, Apdo. Postal 006
Admón. Postal 13, CP 03501, México, D.F., Mexico*

ESPARTACO

Publicación del Grupo Espartaquista de México

México: Méx. \$25/4 números (por correo)

Extranjero: US \$4/4 números (vía aérea)

US \$2/4 números (vía terrestre/marítima)

Spartakusowska Grupa Polski

X-Store, „Platforma Spartakusowców”, Skr. 948
Al. Jerozolimskie 123a, 02-017 Warszawa, Poland

Platforma
SPARTAKUSOWCÓW

Pismo Spartakusowskiej Grupy Polski

Cztery kolejne numery: 6,- zł

Spartacist/South Africa

Spartacist, PO Box 61574
Marshalltown, Johannesburg 2107, South Africa

SPARTACIST
SOUTH AFRICA

Marxist publication of Spartacist South Africa

South Africa: R10/4 issues

International rate: US\$4/4 issues—Airmail

Spartacist League/U.S.

Box 1377 GPO, New York, NY 10116, USA

WORKERS VANGUARD

Biweekly organ of the Spartacist League/U.S.

US\$10/22 issues (1 year)

International:

US\$25/22 issues—Airmail US\$10/22 issues—Seamail